

~~G
Ef
140
RARA~~

80

3.-

Vollständig No 1-16.
1018° 1827

FREIE UNIVERSITÄT BERLIN
Fachbereich Politik- und Sozialwissenschaften
Bibliothek für Sozialwissenschaften
und Osteuropastudien

Ausgeschieden!

M. M. ROTH
mw

G Ef 140 RARA

Slavisches Seminar
Inv. No. 8326

Pobožne głoſny ſbratſchojskeje gmejny.

N°. 5.

Sgromazone ſpiknow togo groby Binzendorfa.

5.

H o b m y ſ l i j   J e s u ſ o w e   ſ c h e r - p e ſ e   a   h u m r e ſ c h e !

Nascho Wimožnika ſinersch jo nascho žyweſe. Jesus jo kſchizowany wot žydow a tatanow, ale twoje grěchy ſu na tom wina byli, jo nasche grěchy ſu jogo na tu kſchizu pſchibili. Zož Won jo ſcherpeſ, to ſuny my ſawinowali. Sa naſ ſgubjonnych a ſatamanych zlowekow jo ſe ten wěrnny Bog daſ do ſinerschi. Gaž kſchesezijan to wěri a poſnajo: „zož Ty ſu ſcherpeſ, to bom ja ſarěſchyt!“ — ga ſryju ſe ſchytne wěšby teje ſchannoſezi, ſkotrymiž jo huwěſany, rowno ak ten ſapowěſt we templu, a hugotuju taku ranu we hutschobe, až ten kral teje zeſezi, Jesus Christus, ten kſchizowany, možo nutſch ſchěgnuſch. Ty ſy ſjaduany a ſwěſany ſtwojim Wimožnikom, a taku wěšbu namžo na ſwěſche niz wězej rošryſch. „Chto zo naſ wotzeliſch wot Chriſtuſoweje luboſezi! Chto zo naſ hobſkjaržowaſch? Chto zo nam napscheſchiwo byſch? Bog ga nej ſwojogo jaderno-porožonego ſyna lutowaſ, ale jo jogo ſa naſ ſchytnych powdaſ, kaſ ga nederbeſ won teke ſnim nam ſchytno padariſch?“ (Rom. 8) Wěſch-

li, až Jesus jo twojogodla scherpeł, a wěrišch-
li, až schylna služba joga směrchi jo tebe pschi-
lizona a podarēna, ga by we Jesusu sbožny zloweł.

Pschi tom pať nešmejoch lažkeje myšli byšch
a be žywišch, kaž be twojomu schětu spodoba, a be
potom nazajsch, až Bož bžo schi juž sgnady gorej-
šesch, gaž we tej slednej schtunže be k'nomu ho-
brošchijoch, ať ten skobnik na tej kschizy. Zoschli
tať na Božu gnadu grěschyšch, ga schi gronim: ty
bžoch be hobschuzišch, ty bžoch kschěšch pokutu žy-
nišch we twojej slednej schtunže, a nebžoch jo mož;
ty bžoch kschěšch do nebja, a — bžoch hustarzonj.
Dogdla jo notne, až saw zaša kschěsczijan Christu-
šowu směršch hobmyšlijo, ab plody a nimerne žog-
nowanie s'takego pobožnego hobmyšleńa dostal;
potom bžo jomu ta směršch nězo lažkego, a s'teju
nazeju togo nebjaskego wjašela nebžo be hobschu-
žišch. Chtož raš jo nahuknik, Božu martru zesczišch,
lubowajsch, husnajsch a zušch, na tom jo to wizešch,
a na jogo słowach jo to k'šlyšchaniu a na jogo
žekem wjašynie k'pošnaschu zaš žyweńa. A komuž
to słowo wot Jesušowego scherpeńa dajo troscht a
wjašele a sbožnosč, tať až jogo dušcha newě, žo
be dej stawišch bromaniia a wjašela dla, ten ma wěste
šname, až won jaden wot tych pokladow togo Wi-
možnika jo a k'tomu mytoju šlyšcha, kotrež Jesus
ša šwojo wimožnikojške želo a scherpeńe jo dostal.

Takim dušcham niedej Jesušowa směršch žednie
šmyli pschišch. Chtož pschi naš by hoputowať, to
scherpeńe wot togo Wimožnika wotželišch, chtož nam
kšchěł hynakšchego Jesuša předšstawjajsch, ať takego,
k'enz šwoje kšchabne rany nošy ša naš, togo by my

sa bejnego, nadutego mudrostara žaržali. Žednogo
drugogo Wimožnika my nesnajomy ať takego, ko-
tryž ať „muž polno bolosczow,“ ať „šwete jagie
sarěsane naschych grěchow dla,“ ako bity, sapluwa-
ny se šchernami kronowany, do boka šchtapjony a
na rukoma a nogoma pšekšojty pšched nami stoj.
To jo naš Wimožnik. Won dre jo stupil do nebja
a jo pšekšchabjony s'nebjaskeju šchabnosczu, a tefe
to mamy pilne k'hobnyšleiu k'našchej šbožnosczu,
ale to nejwošebnejše sa naš chudych grěšnikow jo
a wostańo pšehze jogo martra a šmeriš, jogo šnoj
a kšchej, jogo kšchik a plaz, jogo kšchiza a jogo
bkušny: tak jo nam do hutschoby napišany, niz se
stalanyh perom, ale s'palzom togo šwetejo Ducha.

Až ten štworišhel šchyknych wězow we žywo-
šche jadnej k'něžny s'našchym žloweznym wjašymom
še jo šwěsak, až Won nam našču šbožnoscz na
wolejowej gore jo hupšchobyl, na tom mamy došč
až do nišernosczu. Gaž nězo wošebnego hobny-
šlijch zomy, ga jo to wěz, na kotrejž došč k'po-
žitwanu a k'pšchepytanu mamy. Włogi jo tu weliku
dlyh Božego wjašyma kšchik hurošměšch a šche sa-
tawjone wězy hupšchiměšch, a jo pšchi tom tak sa-
tichtowak, až by šlaběje głowh, — to jo narška
wěz; ale gaž ten žlowezny wjašym Boga, našchogo
Wimožnika hobnyšlijony a pšchi tom žišcham rowne
buwany, tam jo zaš a hobnyšleite, šcho pštanie a
lasowanie dere nałožone. Pšchi tom wostańo pšehze
wěste, až ten Wimožnik jo wěrnny Boga a našch
štworišhel; togo žlonka namžony pšchi žogo šab-
kužbnem šcherpeiu a hurněschu žedne pšehze wosta-
jšch. Gab my šabyli, až to našch štworišhel bešcho

tenž sa naš ač zloweč se narozi, a scherpe a humte;
— až nichten jomu nej togo žyweña seč, ale až
Won sam se jo powdač lubosczi dla; abo gab my
grecnili, ten nebjasči woschz jo jogo gonik a jomu
přikřasni dač, až derbi ač zloweč se naroziš a scher-
peš, ga neby štakim togo sašlužbu pohušyli,
ale ponižali a sachyšili. Přeto sa ten lud hum-
reš, to nej niz nowego daniž nězo božego. Moj-
ses jo to teke řičel žyuiš. Ale to, žož našu hu-
tšobu tač dlužno šapřimějo, jo rowno to, až
Won Božy šyn běš, a až Won šřny wole,
jano wot lubosczi řnam grěšnikam goňony, jo
žyuaš.

Wonjo jo wěno, ten Wimožnič muš ašcho
scherpeš, Won běš to godla do šwěta přičel,
hřnaz namžachmy buš wimožone. Won běš to
Dagne Bože, řetř sa naš a naše grěchy se
powdač ač dostojny hopor, a tač šchřen dluž
šapřašescho. Tam řelich muš ašcho Won scher-
peš. Wonio neběš hřnaz možno, ako až bu wě-
sany, marřany, na řchizu přibity, překřojty a
šakopany. To se šta sa Božeu radu..

Ten lud tenzaš se myšlascho, až togo Wi-
možniča šerpeňe jo někača Boža šchřofa; „woni
žaržachu togo sa togo, řenž wot Boga bity
a martrowany byl.“ My pač wěmy jo hřna-
zej. Ten Wimožnič žěšcho š dobreju wolu sam
do tog' šerpeña. To jo a wostano to řameniš-
czo, na řotarež my našu šbožnosč twarimy. Won
nešerpescho šwojeje hřzby dla; — sa šwoju hřzbu
Won teč nehumre, ale sa ten grěch togo šwěta.
Gab řesus jano mudry zloweč byl a wosčebny hu-

zabnik a swojeje huzby dla humrel, — zo to by
nam bylo pomozh? to jo smogim drugim se stalo.
Ne! Won nejo jano huzabnik byl a profet, ale
hufch merfchnik, a tak jo se sam hoprowal
naschych grechow dla.

Esam wot se zlowek na to nepfchizo, az ten
do smerschi martrowany Jesus ten stworischel schyfk-
nych wozow jo; ale gaz wono nekomu s'Bozego
pisma pises tog' swetega Ducha jo rosjawene, az
ten stworischel jogo Wimoznik jo, gaz ten po-
tom do tog dlumofego morja Bozeje gnady, wot ko-
tregož stoj pisane, az dej tu sejmu hobdasch, kaz
to morjo tu sejmu pofschywa, se nepufschizijo; —
to nej f'hobpschimeschu. By ga to žiw byl, gab
zely swet jano wot togo Wimoznika powedal a
hulizowal a spawal, wot togo hofogauscha, af won
wot Nogo to predne slowko jo sabschaf? Ale
tak wono na swesche nej. Tam jo hyschezi wele
schamnoschi. Togodla pak deje schyfkne te dusche,
kenz weze, az bu hufupjone af predniki togo scher-
pena a humrescha Jesusa, husta a hufschobu wot-
worisch a se schetom a s'duschu, se slowami a s'ze-
lym zhwenim chwalsch a zeschisch togo f'chizowanego.

We starem Testam. lasujomy, kaf tam pichi
kuzdej Bozej sluzbe wele f'schawnych hoporow bu
pfschinaschych a powdanych. Zo wele towshnt
ras towshnt sweretow buch u sarisane a Bogu sa
hopor na hofkar polozone we tych zasach predk
Jesusoweje smerschi. Schyfkne te hopry bechu jedna
predkpoftašni togo Sadnogo dostojnego hopora Je-
susa na f'schizy. Bog Wofschzu a Bog swetemu
Duchu bescho wele na tom lažane, ab te zlowezne

hutschoby s'togo husnali a kradu hobpschimeli zo
taki hopor Jesusa na se ma.

Tak dlužno, ať my zloweki smy a jano nězo
rosměšcha togo swět. ewangelija mamy, namžo nam
Jesusbowa sašlužba a togo ranu nězo rhyneho bysch,
pšcheto na tom jo schyčno lažane. Gab my sami
se by mogali hukupisch, ga neby třebať Je-
sus humrěsch. Wot togo zašu pak, ať Won naš
schych jo swarbowal a dobydnul se swojeju kschwju,
a kuzdy kschěsezijan gronisch derbi:

„Až nět jadna duscha na swěšche wěseze wě,
zogradla wona tam jo; až zlowek možo fruj a
lichy bysch wot služby togo grěcha, až nichten
dla swojog grěschneq' skasena netreba se do
směršchi samartrowasch; až kuzdy se swojeje ža-
lošči možo hubenušch pšches tu wěru, a až
schyčno, zož nizi kšbožnosězi klyšcha a pomoga,
s'Jesuboweje kšchwe hownpšchizo zašne a nišnerne,
wot togo zaša nějo dře žeden žiw, až se welgi
wjabelimy, až my schyčne poklady togo štrawja a
teje šbožnosězi smy namakali we togo ranach.

Alle ab žeden, kenz k'takej wěre jo pšchischet,
Jesubowych ranow se newotšabul, ga jo třebne, ab
my našču žalošč nam pšcheze sašej pšched wozh
stawjali. My dře spušchězamy se jano na togo
sašlužbu, a pšchi tom nesabunomy my žedne, čto
my běchmy, a až my jano pšches togo směršch a
kšchěj hupšchawjone bysch možachmy. Gaž my tak
žesto se mušmy pšchafchafsch: „Zo Jesus na mo-
jej hutschobe jano ma k'lubowanu?“ ga jo kuzdy
ras to wotegrono: togo sašlužbu a šcherpeňe.

Nas zloweznych zischi jo Won sa droschych zaržak,
ak my Sogo; pscheto sa Nogo su woni jano tichi-
zaseja slabernikow dali, Won pak sa te zloweki
swoju kſchej (Zach. 11. 12). Won we nejlepej,
kak žurne my Somu smy pschischli; my smy Sogo
žurne myto. Ta mysl nepschize snascheje hu-
tschobu, ale pschewozijo nas we žalosezi a wjaſelu.
We tužhzo nas troschtujo, a we wjaſelu nas goni
a wabi k'chwalobnym kjarližam. Tefe te sbožne na
nebju nespiwaju hynazej ak my: zesež a chwalba
a žel buzi tomu Saſneſchu, kotrež sarſane jo. Tak
jo jano jaden glos psches tu sromazinu tych we-
reznich how na sejmi a psches tu mañ tych swetnych
na nebju! Neby wono hopaki bylo, gab my how
jano wot Sogo kſchabnoscezi pratkowali, kotruž
my newizimy; a na nebju, zož woni wize Sogo
kſchabnoscež nepschestawajuzy, Sogo zesežili ak to
Saſne sarſane bzes wimy? By ſe myſlik, až sa
nas to ſe weseze tek gozi, kenž my how we ſcha-
kej nusy a starosezi chojzimy, kenž my smy grechne
a braſchne stwořby, kotrež tomu Wimožnikoju gor
malto zesezi hopokažomy. To sa take stwořby a
chude duſche jo wono notne a hužytne, až ſebe
Jeſuſa předkſtawjaju, kak won chojžascho we ſchele,
we namozy a ſlabosezi, kakž Won beſcho we ſmert-
nej nusy a kſchawnem ſnoju. To jo ta welika wěz,
na kotrež my hobstojmy: Sogo ſmertsch ſa po-
wedaſch tak dlujko, až Won pschižo. Psches
niž namžomy Sogo wesej zesežisch, ako až hutscho-
bu, duſchu a ſche žlonki k'tomu powdajomy a hopru-
jomy, ab Sogo hutschobu swjaſelili, a tu žiwnu
powesež Sogo narodu a ſmertschi ſchyknym ludam,

wot narodu t'narodoju snatu zynili, až psched Bogo
menim se segibaju sचे ludy teje sejme.

Och, zo namakajo duscha,
Gaz ju Mojsas tschaschysch zo,
Schiche mesto westeg' buscha,
Bož se wera s'chowajo? —
Zednog' newem, ať te rany
Jesusu tať nabite,
Ať do smerschi Won powdany
Moje grechy na se se.

Chto me možo grod hukasasch,
Kenž tam stoj ja grechnika,
Do kotregož mogl hubegasch,
Gaz se boj tog winika? —
Zednog' newem, ať te rany
Božeg' sweteg' Sagnescha
Kotarež jo sarésane
Mojich schěžkich grechow dla.

Žoga debu ja se s'chowasch?
Drastwn, och zo namakan,
Ab ja mogal se pofschnwasch
A psched Bogom hobstasch tam? —
Zednu newem, ať te rany
Togo, kenž tam na kschizh
Se schernami kronowany
Do smerschi se sakschawi.

Teschnat.

Schischezany wot Müllera ja S. W. Brandta w'Choschebusu.

Freie Universität Berlin

1522070/188

